

פז (פס), יעקב ("יענקלה")

בן שמחה ורבקה. נולד ביום ב' בתמוז תרצ"ז (11.6.1937) בירושלים. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי "תחכמוני" המשיך ללמוד בבית-חינוך תיכון. לצה"ל גויס באוגוסט 1955 ועבר את תקופת-הטיروנות וגם קורס-סיירים בחטיבת "גבעתי". לאחר שהחטיבה פוזרה סופת לחרמ"ש ושם עבר קורס לטמלי-מודיעין ולחוקרי-שבויים. בגדוד-שריון שירת כסייר והשתתף במערכת-סיני ובכל התמרונים

של אחריה; באחד מאלה אף נפצע קשה בגבו אך סירב לעזוב את פלוגתו ונשאר במסגרתה עד מלחמת ששת הימים. מילדותו ספג אווירה של עמל ותלוציות בבית-הוריו, בחברה ובתנועתו ("הנוער העובד והלומד") והוא עמד הכן לעשות כל עבודה ולמלא כל תפקיד. טוב-לב היה וטהור-נפש ועל אלה חיבבוהו כל חבריו. דמות ידועה היה בין הנוער הירושלמי. במשך שירותו הצבאי התבלט בכושר מנהיגות ובאינטליגנציה צבאית עמוקה. אל חיי-הצבא ולוחתו התקרב בגלל קריאתו המרובה בנושאים צבאיים וכן בגלל נסיונו הצבאי המגוון. צניעותו והגיונו הבריא עזרו לו בחיים האזרחיים והצבאיים כאחד. בימי-המתח, בתימרונים ובקרבות, התבלט בשיקולים סקטיים שלווים ועניינים מתוך אורך-רוח. ביום הראשון למלחמת ששת הימים כתב להוריו כי היה זה "יום גדול — ואני מקווה לעוד ימים כאלה". שנים אחדות לפני המלחמה הקים יחד עם חברו בית-ספר ללימוד נהיגה שהפך עד מהרה לאחד המצליחים ביותר בעיר. גם

דביקותן בעבודה וגם גישתו לתלמידים פירסמו אותו כמורה טוב וכידיד נעים. חבריו ראוהו תמיד כחבר המוכן לעזור בכל עת ואף עד לידי סיכון עצמו. כן היה חייל ממושמע ומפקד מעולה בעיני פקודיו ומפקדיו. הרבה תרם לקרבות-השריון במלחמת ששת הימים בדיניס-זהחשבונות לעורף בשעת-הקרבות; אלה הראו הבנה ודבקות למטרה. שיחותיו עם חייליו ואגרותיו לחברים והביתה היו מקור של עידוד וגאווה של אדם היודע מה צפוי לו ואשר היה מוכן לקבל את גורלו בקור רוח ובאומץ. יעקב נפל אור ליום החמישי למלחמה, הוא כ"ט באייר תשכ"ז (8.6.1967), בקרב עליד ביר גפגפה בטיני בשעה שחילץ פצועים, אשר נפגעו על-ידי טנקים מצרים בחניון ממערב לביר גפגפה. בפעולתו זו סיכן את עצמו פעם נוספת כדי לפנות את מפקד-הפלוגה מזחל-הפיקוד הבווער. הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי לשעת-חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בספר "על במותיך חלל" בהוצאת חברים לנשק הובאו תולדותיו.